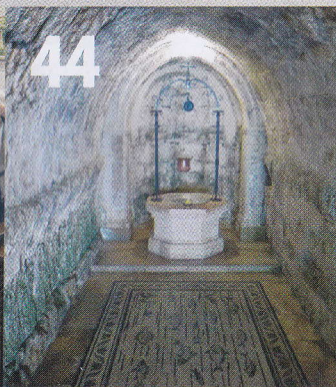

Credința la români	Credința în lume	Orientări de credință
Reportaj: Vrednic este? Bineînțeles! 6	Reportaj: Sf. Ioan Botezătorul — de la Ein Karem la Even Sapir 44	Interviu: „Un sfânt al zilelor noastre este un înnoitor de suflete și de vremuri” 61
Tradiții: Dragoș Vodă de la Putna — cea mai veche biserică de lemn a țării 12	Reportaj: Hristos, misiune imposibilă? Deloc! 50	Stridente: Cununii versus pirostirii 67
Vrednicie creștină: Binecuvântarea de la Vicov-Plai 18	Reportaj: Pătimirile „Sfintei Ecaterina” de dincolo de Urali... 54	In memoriam: Cercetătorul Daniel Suceava 68

Dragi cititori,

Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilitate sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

Azi pe față, mâine pe dos

Răzvan BUCUROIU

În Congresul american a intrat în dezbatere Legea Egalității. Această inițiativă legislativă aparține democraților — cui altcuiva? În esență, este vorba despre protejarea persoanelor LGBT de posibile acte de discriminare prin adăugarea categoriilor de orientare sexuală și identitate de gen în *toate legile federale privind drepturile civile*. Aceasta ar face ca reclamațiile de discriminare în aceste spețe să fie sancționabile legal, așa cum se procedează în cazul rasismului, și să se aplice practic în fiecare domeniu al vieții: locul de muncă, educație, finanțe, finanțare federală, locuințe, sănătate și toate facilitățile publice, aflăm din *Tribuna Românească*, ziarul românilor din Chicago.

La prima vedere, toate bune și frumoase. Însă legea conține o premisă în definiția de identitate de gen, care îi explică fiecărui american că sexul său fizic, dat din naștere, nu ar trebui să fie recunoscut *real* prin lege. Iată și definiția sa, citez din proiectul expus în presa de peste Ocean: „Termenul identitate de gen înseamnă identitatea, aspectul, particularitatea sau alte caracteristici legate de gen ale unei persoane, indiferent de sexul desemnat la naștere”. Or, analiștii tocmai aici consideră că se află fraza-cheie: „indiferent de sexul desemnat la naștere”, ceea ce înseamnă că organele genitale sau orice diferențiere între bărbat și femeie ar fi irelevante pentru orice definiție legală a sexului. Citind și gândind problema, în toate posibilele ei declinări, ajungi la concluzia că percepția subiectivă și aleatorie a unui individ asupra propriei sale identități sexuale urmează a fi protejată prin lege. Dar dacă individul astăzi se consideră femeie, iar mâine redevine bărbat? Dacă poimăine e bisexual, iar răspoi-măine heterosexual? Dacă peste o lună ajunge să fie fluid, iar peste două androgin? Recunoașteți și voi că este o cutie a Pandorei pe care nu știu cine și cum o va mai închide, odată deschisă!

Vrednic este? Bineînțeles!

Respect pentru oameni și cărți

„Este pentru prima oară în viața mea când am filmat printre lacrimi. A fost un moment sublim, s-a simțit prezența Duhului Sfânt. Și nu mi s-a părut numai mie, mulți dintre cei prezenți lăcrimau... Cât despre Radu, el era topit, bietul. Doamne, ce emoții sfinte! Asta pășire spre altar”.

Așa scriam pe Facebook la doar câteva ceasuri după evenimentul trăit pe viu la München. Acum reiau ideea: da, acolo a fost prezent *palpabil* Duhul Sfânt. Cum știu asta? Judecând după starea de fericire trecută prin perdeaua de lacrimi.

A fi preot este chiar o taină mare

19 mai 2019. O zi cu soare bavarez. Cer senin. Și mult cântec de mierlă. Așa a început ziua cea mare pentru unul dintre cei mai dragi oameni prezenți în viața mea de peste 25 de ani. Radu Preda face marele pas, el devine preot al lui Hristos!

Să calci pe urmele euharistice ale Marelui Preot, să ai puterea/căderea de a-L chema pe Duhul Sfânt, să te rogi cu „acces direct” Tatălui Ceresc este, pentru orice om al credinței, împlinirea supremă. Ai putea spune, la o cercetare mai atentă, că este și înfricoșător! Cum, tu, un pumn de țărână, un ghem

de probleme, o țesătură de neputințe, un năpârstoc al Creației să te gândești că ai cutezanța și forța de a aduce pe altar, materialnic, o câtime lucrătoare din Sfânta Treime...

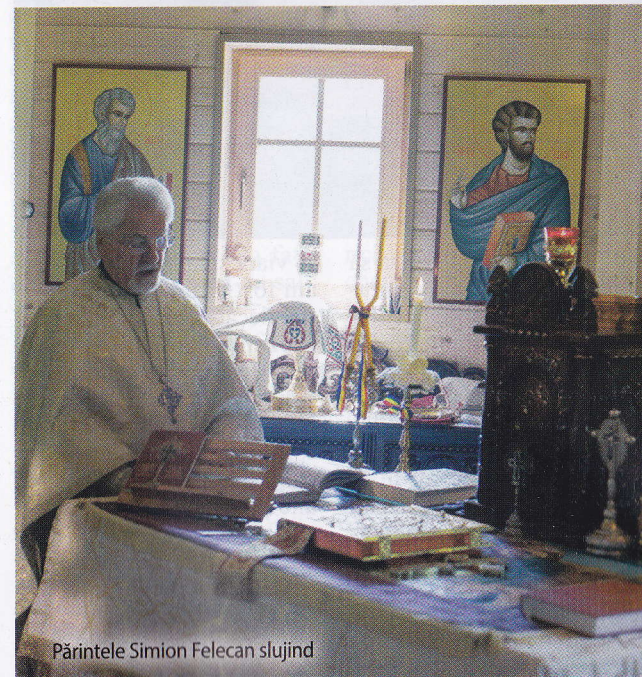
Dar la chemarea spre preoție, o chemare dulce-acrișoară, nu poți spune nu, așadar curaj! Cu inimă

zdrobită, cu spaimă în suflet, cu speranță că asta va fi viața ta de aici înainte, cu încurajările duhovnicului și ale tuturor celor care te cunosc, ești gata. Te duci ca un miel spre tăiere. Dar Duhul Sfânt, Care Se pogoară peste capul tău prin mâinile arhierului, nu taie, ci adună; nu slăbește, ci întărește; nu sperie, ci dă curaj. Și pentru toate acestea trebuie recunoștință. De aceea apar lacrimile, da?

Simion Felecan, un preot model care...

Cu doar 2 ani înainte de căderea comunismului, soții Felecan au luat calea exilului, stabilindu-se în Germania. Motivul a fost faptul că Securitatea pune presiune pe părintele Simion, pe atunci slujitor la catedrala

Părintele Simion Felecan slujind

Andreea Preda, soția preotului paroh

Respect pentru oameni și cărți

din Cluj, pentru ca acesta să slujească și la domnul întinericului. Lucru inacceptabil pentru un om integru, și iată-l pornit pe calea exilului, reintregindu-și ulterior familia.

La München a găsit colectivul de redacție de la Radio Europa Liberă și împreună au pornit pe calea euharistică. Oameni serioși, români exponențiali, aparținători unei generații cu rădăcini în interbelicul sănătos, acești conaționali rămași

în viață stau mărturie că noi am fost altfel, ca neam. Altfel decât acum, se înțelege! Prezența, ținuta, exprimarea, desenul feței și privirea, modul cum salută, nivelul discuției, toate îți arată că este vorba despre *altceva*. Alt soi de oameni, altă plămădă, alte școli, alte raportări la realitate și la Dumnezeu...

O dată stabilit aici, părintele Simion Felecan a decis și luarea jugului cel mei greu: construirea unei biserici a românilor, care

după 1989 s-au înmulțit ca prezență pe pământ german. În noaptea de Înviere a anului 1995, din amvonul Bisericii St. Lukas, a fost prezentată credincioșilor intenția construirii unei biserici românești în München, iar răspunsul a venit a doua zi, prin Johann-Christian și Dr. Marioara Kunst.

...și-a găsit oamenii pe potrivă

Citeț din istoricul parohiei, așa cum mi l-a descris părintele Simion Felecan:

„Johann-Christian Kunst (1923-2010), un român de origine germană (șvab), născut în Jimbolia, este eroul principal al acestei impresionante întâmplări care, fără îndoială, ascunde povestea bisericii noastre și tainica lucrare a lui Dumnezeu. Spre sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial, în apropiere de Salzburg, tânărul Johann-Christian, soldat în armata germană, este capturat de armata sovietică, urmând să fie deportat în Siberia. Într-o noapte, doi soldați români, aflând că prizonierul lor este din România, îl ajută să evadeze, declarându-l pierdut – cu toate riscurile de rigoare dinspre partea sovietică. Profund marcat de minunea care i se întâmplă, Johann-Christian Kunst reușește să se ascundă la o familie de țărani dintr-un sat de lângă Salzburg, unde rămâne până la terminarea războiului. După încheierea conflagrației ajunge în Germania devastată și pornește în căutarea familiei, pe care

o găsește în Freising, nu departe de München.

La începutul anilor '70, Johann-Christian Kunst se reîntoarce la Jimbolia să-și revadă locurile natale și prietenii copilăriei. În casa unui prieten o cunoaște pe tânăra Marioara Mușuroi, medic pediatru. Între cei doi se înfiripă o prietenie sinceră și durabilă, se căsătoresc și se stabilesc definitiv în München.

Anii treceau, rănilor războiului se vindeau încet, dar în adâncul sufletului lui Johann-Christian se păstra chipul celor doi soldați români care-i salvaseră viața, cu riscul vieții lor. Despre ei nu mai știa nimic, decât faptul că ei au fost cei care i-au dat încă o șansă la viață, salvând din ghearele morții un tânăr născut în Patria lor. Fapta

celor doi soldați români a rămas adânc imprimată în conștiința trează a lui Johann, iar faptele mari lucrează în timp. Johann-Christian Kunst nu putea să uite clipa salvării sale și nutrea sentimentul că, odată și odată, va trebui să facă ceva pentru a-și arată recunoștința față de cei doi eroi care i-au salvat viața.

Motivați de faptul că nu aveau copii, Marioara și Johann au căzut de comun acord să facă o faptă nobilă, un gest de recunoștință în memoria celor doi soldați. La început își propuseseră să construiască o grădiniță pentru copii ori un cămin pentru bătrâni sau un monument... ceva prin care să-și arate profunda lor recunoștință. Gândul acesta nobil îl purtau cu

ei de multă vreme.

Clipa iluminării a sosit în noaptea de Înviere a anului 1995 – **lumina lui Hristos luminează tuturor!** –, când, din amvonul Bisericii St. Lukas, părintele Simion Felecan a anunțat pentru prima dată că își dorește o biserică pentru românii din München. La acea dată, parohia Buna Vestire avea depuse la bancă doar câteva zeci de mărci... În momentul în care cei doi au auzit apelul părintelui, soții Kunst s-au prins de mână și și-au șoptit în taină: *Noi vom ctitori această biserică! Ea va fi fructul recunoștinței noastre față de Tatăl Cel ceresc și față de cei doi eroi români!*

La scurt timp după Paști au luat legătura cu părintele Simion, căruia i-au mărturisit

nobila lor dorință. Prin minunata lucrare a lui Dumnezeu, creștineasca faptă a celor doi ostași români s-a revărsat ca un dar ceresc, după 70 de ani, prin alte două suflete, ca o binecuvântare pentru toți românii din München.

După câțiva ani de căutări, prin voia lui Dumnezeu

a apărut posibilitatea cumpărării unei clădiri – fosta Gară Fasangarten. În anul 2008, Johann și Marioara Kunst, împreună cu credincioșii parohiei au cumpărat și intabulat atât terenul, cât și cele două clădiri aferente”.

În Hrisovul bisericii, așezat pentru veșnicie în

piciorul Sfintei Mese, alături de moaștele Sfântului Fidelis de Como (secolul 4), au fost consemnate numele ctitorilor așezământului românesc: Johann-Christian Kunst și Dr. Marioara Kunst. Iar ca fondatori: Preot Simion Felecan și prezbitera Olga Felecan, împreună cu membrii consiliului parohial și cu vrednicii credincioși ai Parohiei Buna Vestire – München.

O parohie ceas

Da, este perla coroanei din Mitropolia Germaniei și Europei de Nord. Cu o biserică maramureșeană făcută cu mult bun-gust, având un interior spectaculos (băncile elegante din lemn de nuc, iconostasul impozant ca cel de la Nicula, placată pe jos cu granit, încălzire în pardoseală etc.), cu o curte

generoasă (cei 3000 mp de gazon sunt tunși de părintele Simion însuși), cu o casă parohială de 400 mp situată în fosta gară Fasangarten, acum monument istoric, cu un altar de vară, așezată în inelul doi al orașului, cu un număr de credincioși arondați cam de 2000 de români. Totul e fost gândit impecabil de către soții Felecan, dar mai ales comunitatea a fost consolidată cu oameni săritori (ca soții Cornea, bunăoară) și credincioși. Vizitând această parohie poți ușor stabili nivelul de excelență în administrarea cultică, ordinea și firescul slujbelor, comportamentul credincioșilor. Care iată, spre o împlinire neașteptată, au primit un nou preot, cu familia. Și ce preot...!

Slujba de hirotonire

În dimineața acelei duminici de neuitat, oamenii au început să vină în valuri la biserică. Iar din partea clerului am înregistrat prezența ÎPS Mitropolit Serafim, alături de inimosul său diacon,

Dumitru, a părintelui Hrisostom Rădășanu de la Iași, a părintelui Maxim de la Sihăstria Putnei (obștea acestei mănăstiri l-a încurajat masiv pe Radu pe calea preoției), a părintelui Vartolomeu de la Viena, a părintelui Daniel Benga (profesor acum la München), a unor alți preoți și diaconi și, natural, a părintelui paroh Simion Felecan. Au vegheat sufletește și prietenește asupra proaspătului preot soții Oravitza, care sunt și nașii lor de cununie, dar și de botez ai

fetei, Maria. Ce mai, au fost zile minunate, iar momentul strict al hirotoniei a declanșat emoția cea mare, scăldată în lacrimi. Radu Preda, vizibil marcat de ceea ce i se întâmplă, ca unul care știe exact încărcătura sufletească și de conștiință a unei asemenea investiții, a dovedit că înțelege totul în cheie duhovnicească. Fiorul lacrimii nu l-a părăsit, nici pe el, nici pe nași, nici pe soția lui, Andreea, și nici pe nevrednicul cameraman în pielea căruia intrasem. Și nu eram singurii, dimpotrivă...

Rămâne ca din toamnă, atunci când va prelua ca totul parohia și comunitatea de la München, Radu Preda să confirme ceea ce poate ca preot. Deoarece ca laic am văzut performanțele de excepție la care a urcat discursul religios în cetate. A devenit cea mai autorizată voce a laicului creștin ortodox. Mă întreb ca preot pe ce scară a virtuților va mai urca?

Răzvan BUCUROIU

